

V tem nemiru ni niti vedela, kdaj sta šla z bratom z doma po stezi med pisanimi cvetkami, med zeleno travo proti glavni cesti, ki drži v mesto. Nebo se je držalo jako grdo, v daljavi se je oglašal grom, in debele kaplje so že padale na zemljo. Brat Miloš je imel dežnik za oba, in to je bilo dobro. Zalica bi ga bila seveda najrajša nosila sama, a Miloš je bil večji, hodil je pokonci in znal sukati dežnik tako, da sta bila oba pod varno streho. To je bilo dobro. Toda Miloš se je zato tudi držal neznansko moško, ker je nosil dežnik. Stopal je naglo, da je komaj hitela z njim v koraku. Tudi to je bilo dobro, ker sta si s tem pomagala naprej. A Miloš se ustavi, pogleda Zalico, ki je komaj korakala poleg njega, in reče prezirljivo: „Ali ne vidiš, da si ti pitka in jaz petelin? Zvedel sem za podsajeno kokljo pod streho, prodal tvoje pitke in od pitkov pitke, z bogatil sem in kupil — dežnik. Če me ne moreš dohajati, pojdi zadaj! Jaz nosim dežnik lahko brez tebe.“

Zalica je zavpila na glas in se prebudila v postelji. Mamica jo je morala dolgo časa miriti, da jo je prepričala, da so bile le sanje, kar je govoril Miloš.

Slednjič je Zalica mirno zaspala.

Drugo jutro potem je bila popolnoma prepričana, da je že stokrat bolje, če mamica skuha pirhe za Veliko noč, kakor da bi prišel na skrivnem Miloš, pobral pitke in kokljo in od pitkov pitke in vse pitke in bi z bogatel in kupil malovreden dežnik, da bi navsezadnje še njo zapodl izpod njega.

Začela je torej nanovo staro pesem o pirhih. Njena mama nekoliko pomolči, potem pa prime Zalico za roko, jo odvede v podstrešje in ji pokaže poleg okna na tleh z belim mahom pokrite kebkčke, ki so zobali proso. Enega se je še na repu držala jajčja lupina — kos nekdanjega doma. Joj, to je veselje s tako glasno družino!

Vseh dvanajst jih zloži mamica Zalici v predpasnik, sama pa prime še kokljo, in vse skupaj preneseta iz podstrešja na dvorišče.

„Kaj imaš rajša: pirhe ali pitke?“ vpraša mamica.

„Sedaj le — pitke!“ potrdi Zala. Tehovnikovka se ji zasmeje: „Sedaj — le pitke, o Veliki noči pirhe in kdaj pa — dežnik?“

„Pa zmerom,“ se odreže Zalica in objame mater, ki je vedela, da je Zalica njena dobra hčerka.

Čmrlj.

*O, čmrljek, lahkoživoček,
s trebuškom prekosmatim,
oj, ti brenčeči čmrljek!
Kje imaš svojo kočico?
Na solnčku tam, sevé,
da te — seveda — greje. —*

*Kam si namenjen zdaj?
K sosedu na gostijo?
Oj, da bi mogel s tabo,
ti čmrljek pisani,
da z vama pil medičko
iz zlatih čašic bi!*

Cvetko Gorjančev.